

“La manifestació del 10 de juliol va posar deures a CiU”

Jordi Turull (Parets del Vallès, 1966), diputat i portaveu del grup de Convergència i Unió al Parlament de Catalunya, parla de l'evolució que ha experimentat aquesta formació i dels reptes que té plantejats Artur Mas com a nou president de la Generalitat.

JORDI TURULL

Set anys després, Convergència i Unió (CiU) ha retornat al poder. Quines són les claus que, al vostre parer, han ajudat la federació a mantenir-se unida al llarg de l'anomenada travessia del desert?

—Primer de tot, treballar molt. També ha estat bàsic sortir al carrer. Començant pel president, tots hem estat al costat de la gent més que mai, per palpar les seves inquietuds. A més, dins de CiU, hem tingut molt clar que si no hi havia cohesió no ens en sortiríem. Hi havia la percepció que calia fer més pinya que mai. Això ha comportat que la gent ens tornés a veure com l'esperança i l'alternativa.

—Com han influït els set anys de tripartit en l'estratègia de CiU?

—Era molt clar que si nosaltres ens havíem de presentar com a alternativa, aquesta s'havia de consolidar de forma creïble i il·lusionadora. No podíem ser una mena d'apèndix. Havíem d'aparèixer com l'alternativa de govern.

Per això hem donat molt més valor als trets que configuren els fonaments de tot govern, veient que la fórmula del tripartit fallava per aquí. Aquests trets són la cohesió, la solidesa de ser un sol govern, en el qual hi ha autoritat i no un campí qui pugui. Això ens ha facilitat poder-nos diferenciar. Evidentment, una cosa que ho ha condicionat és que cada guany polític ha sigut el resultat de molta feina i no d'una inèrcia que ens hagi vingut regalada.

—Aquesta CiU que ara torna a governar és la mateixa que la de l'etapa del president Pujol o hi ha hagut canvis substancials?

—A l'època de Jordi Pujol hi havia un lideratge que tothom valorava. En canvi, Artur Mas ho ha hagut de demostrar tot. El president d'ara ha hagut de superar que la gent fos més exigent amb ell i ha hagut d'explicar bé les coses que vol fer. Una altra diferència és que estant a l'oposició ha calgut fer plantejaments més arriscats i atrevits que els que hauríem fet des

del govern. També cal tenir en compte que als anys vuitanta hi havia molta més confiança i il·lusió en la política, tot començava i es consolidava, tot era nou i anava a més. Hi havia més respecte perquè els mateixos protagonistes del pacte constitucional eren actors de la política. A nosaltres, en canvi, ens ha tocat administrar una situació a la inversa. Per això, una de les coses que retrèiem al tripartit era que no ens podíem afeblir internament, sinó que calia enfortir la nació, ja que sense això difícilment ens respectaran i no podrem plantar cara.

—Es diu que la CiU que presideix Mas és més sobiranista que la de Pujol. Com es tradueix això en la pràctica?

—Els temps també han avançat. La CiU de Jordi Pujol es va construir sortint de la dictadura i hi havia un repte que era recuperar les institucions. L'etapa de Pujol va començar a partir del crit de “llibertat, amnistia, estatut d'autonomia”. Ara hi ha més

consciència nacional i, per tant, el que hem de fer és reflectir-la en la nostra acció política. La manifestació del 10 de juliol a Barcelona va posar deures a CiU. Tot el país va sortir amb el crit que som una nació i que nosaltres decidim. Aquest missatge, l'entendem com un deure i com una pauta a seguir. Pujol ens deia que ell havia pujat l'Aneto i que a nosaltres ens calia arribar al Montblanc. CiU sempre ha estat una força política que ha volgut avançar en el catalanisme.

—**Però quan des de CiU dieu que opteu pel dret a decidir, a què us referiu exactament?**

—El pacte constitucional s'ha acabat. Amb la sentència del Tribunal Constitucional l'estat espanyol ens ha dit que, de la manera que hi volem ser, no hi cabem. Per això hem dit que defensarem el nostre plantejament fins a les darreres conseqüències, d'acord amb el que demani el poble català. Plantejarem el pacte fiscal, amb la màxima cohesió possible, presentant la major batalla possible. Això vol dir que els passos els decidim i els plantejarem des de Catalunya. Abans hi havia un límit, que era el pacte, però no han respectat les regles del joc i el pacte s'ha trencat. Nosaltres avançarem en tot allò en què el poble de Catalunya hi estigui d'acord.

—**Artur Mas i quaranta-dos diputats més de CiU al parlament, entre els quals vós mateix, es consideren independentistes, segons un recompte que ha fet EL TEMPS [vegeu el número 1384]. Com influirà això en el funcionament del parlament durant aquesta legislatura?**

—Els diputats de CiU defensarem el compromís que hem adquirit davant el poble de Catalunya. Hi ha un programa que, més que una llista de promeses, proposa valors, actituds i nous camins a recórrer. És un compromís que mantindrem. En el tema del pacte fiscal, l'ambició tindrà com a únic límit la cohesió interna del país.

—**Aquesta presència de diputats independentistes de CiU al Parlament, inclosos el president de la Generalitat, es reflectirà d'alguna manera en el funcionament del nou govern?**

Jordi Turull, al Parlament de Catalunya, la setmana passada.

—CiU té seixanta-dos diputats al Parlament i el que ens uneix és un mateix projecte, tant els que es consideren independentistes com els que no. El dret a decidir i que no hi hagi límit en les ambicions és el compromís dels seixanta-dos diputats i del mateix

president. Aquest compromís que tenim amb el poble és el més important. El que sí que cal dir és que el govern i el grup parlamentari són la mateixa cosa i funcionaran com una corretja de transmissió, fent pinya tant en els moments bons com en els dolents.

—Com a portaveu del grup parlamentari de CiU, la vostra missió serà explicar bé la feina legislativa. Vist que ningú va donar suport a la investidura de Mas, penseu que estem davant d'una legislatura complicada per a CiU?

—Ens agradaria que no fos complicada, que fos una oportunitat per a aconseguir grans consensos amb el major nombre de forces polítiques. Si algú pensa que pesarà més el tacticisme, s'equivoca. No buscarem la solució fàcil, és a dir, intentarem aconseguir més suport del necessari. No mirarem d'aconseguir els seixanta-vuit vots justos per aprovar una llei. El país ara necessita acció i presa de decisions, però hi ha temes que podem compartir amb més d'una força política. El fet que no tinguem majoria absoluta ha de ser vist com una oportunitat per aconseguir més consens.

—El nomenament de consellers que ja ho foren en anteriors governs de Jordi Pujol, com Andreu Mas-Colell o Felip Puig, ja ha aixecat crítiques. El proper govern és el dels millors, com va prometre Mas, o el dels que han pogut ser, com diu l'oposició?

—És un molt bon govern i aplega els millors. Un govern ha de tenir els millors en funció de les coses que el president espera de cada conselleria. No és el mateix gestionar l'economia en moments de crisi que de bonança; no és el mateix gestionar el benestar social quan les finances són bones que quan són escasses. Un govern requereix gent que conegui el seu departament i que sàpiga quines són les coses més necessàries. Si una persona respon a aquest perfil, doncs fantàstic, ja no cal explicar-li res més. Aquest és un bon govern i, a més, molt transversal, és a dir, és el govern de Catalunya i no el de CiU.

—El nomenament del socialista Ferran Mascarell com a conseller de Cultura no ha estat gaire ben rebut pel PSC. Això afavoreix el camí de Xavier Trias cap a l'alcaldia de Barcelona?

—A Xavier Trias l'afavoreix la gran feina que ha fet i, en segon lloc, com de malament ho ha fet l'alcalde Jordi Hereu. Trias serà alcalde per mèrits

propis i no per demèrits d'altres.

—Hi ha hagut segones intencions a l'hora d'anar a buscar Mascarell perquè fos conseller?

—No hi ha hagut cap segona intenció. El país requereix que es faci política en majúscules i no és temps per a tacticismes de curta volada. Ara urgeix prendre decisions importants i que les prengui gent amb experiència, solvència, rigor i serietat. A Ferran Mascarell

“Aquest és el govern de Catalunya, no el de CiU”

ningú no li haurà d'explicar què és la cultura, com tampoc ningú no li haurà d'explicar a Felip Puig què ha de fer un conseller d'Interior, o a Lluís Recoder què és la planificació territorial i la sostenibilitat. Per tant, aquest és un govern amb el qual la gent pot anar a dormir tranquil·la.

—Artur Mas va aconseguir ser investit president en segona volta gràcies a l'abstenció dels diputats del PSC. L'acord amb el PSC per a aquesta abstenció tindrà alguna contraprestació de CiU al PSOE?

—No. L'acord es va fer des d'una òptica absolutament catalana. De fet, el mateix dia que se signava, CiU va votar en contra de la “llei Sinde” a Madrid. Són dues dinàmiques absolutament diferents. Els acords i els consensos els hem d'aconseguir des d'aquí.

—Les relacions amb el govern de Madrid es basaran en el “peix al cove”, o la tensió pel rebuig a l'Estatut farà que CiU sigui més bel·ligerant?

—La situació no serà més tranquil·la, però, com ha dit el president Mas, hem de mirar que la tensió sigui controlada. No podem fer veure que no ha passat res. S'està posant en dubte la capacitat legislativa de Catalunya i això no ho podem donar per bo. Si des de Madrid segueixen així, la relació no serà plàcida, però la correcció institucional ha de ser-hi sempre.

—Quin és, però, el futur que augureu a les relacions Catalunya-Espanya si a Madrid no accepten el concert econòmic o el pacte fiscal, com l'anomenau?

—El que no hem de fer és posar el carro al davant dels bous. Ara cal dedicar tot l'esforç a aconseguir acabar amb una injustícia social, econòmica i nacional de primer ordre. Allò que Trias Fargas anomenava la “narració

“Mas ha hagut de superar que la gent fos més exigent amb ell”

d'una asfíxia premeditada”. Preferim concentrar-nos en això. Hi ha gent que pensa més en què passarà després que no en com ho hem de gestionar. Després no ens quedarem contemplatius, però ara no ens hem de posar la bena abans de la ferida, sinó dedicar tot el bo i millor a aconseguir-ho.

—Si el concert fracassa, fracassarà la gran promesa electoral de CiU...

—La gran promesa és que defensarem fins a les últimes conseqüències i utilitzarem tots els recursos per sortir de la LOFCA i aprovar el pacte fiscal. Això és el que s'ha de consensuar amb els altres partits. El pacte fiscal vol dir sortir del “cafè per a tots”. Aquesta és la batalla que Catalunya ha de plantejar amb el govern de l'estat que surti de les properes eleccions generals, sigui del color que sigui.

—De moment, el Tribunal Suprem ja ha dictat una sentència contrària a la immersió lingüística. Els propers anys seran molt moguts?

—Intentarem que no ho siguin. Utilitzarem tots els mitjans per fer-nos respectar i perquè aquesta tendència a laminar tot el que vol el poble de Catalunya s'acabi d'una vegada. Ens cal fortalesa interna, rigor i seriositat en les institucions perquè qui vulgui atrevir-se amb Catalunya s'ho pensi dues vegades.

Xevi Camprubí